

PIOTR MARCZAK
62-070 Dopiewo
Pałędzie (wieś)
Modrzewiowa 6
PESEL: 75020905411
NIP: 6922047409

Pałędzie (wieś), 2025-04-02

Urząd Miasta i Gminy Margonin
W PŁYŃĘŁO
02. 04. 2025
Nr 21758
Przyjmuje: Nowaczewski

Urząd Miasta i Gminy Margonin
MARGONIN
MARGONIN
ul. Kościuszki 13

**PODPIS ELEKTRONICZNY
ZWERYFIKOWANY W DNIU**
02. 04. 2025
WYNIK WERYFIKACJI:
WIAŻĄCY/NIEWIĄŻĄCY/BRAK MOŻLIWOŚCI WERYFIKACJI
PODPIS SPORZĄDZAJĄCEGO WYDRUK

Przebieg
określenie planu strom.
podkreślenie (pewności)
ODWOŁANIE OD DECYZJI BURMISTRZA MIASTA I GMINY MARGONIN NR WGN.GP.6730.19.05.2025.MN

Nr znaku: WGN.GP.6730.19.05.2025.MN

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Pile

za pośrednictwem

Burmistrza Miasta i Gminy Margonin
ul. Kościuszki 13
64-830 Margonin

Organ administracji: Burmistrz Miasta i Gminy Margonin

Skarżący: P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, ul. Wynalazek 1, 02-677 Warszawa,
repr. przez Piotra Marcza - pełnomocnika

Nr znaku: WGN.GP.6730.19.05.2025.MN

Odwołanie

od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Margonin
nr WGN.GP.6730.19.05.2025.MN

o odmowie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego

W imieniu Skarżącego, to jest spółki P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, w powołaniu na pełnomocnictwo znajdujące się w aktach sprawy, niniejszym składam odwołanie od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Margonin z dnia 24 marca 2025 roku o odmowie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej sieci PLAY nr CHD3056A na działce oznaczonej numerem geodezyjnym 246/18 obręb Lipiny, gmina Margonin, zaskarżając ją w całości.

Treść odwołanie przesyłam w załączeniu.

Z wyrazami szacunku
Piotr Marczak

Załączniki:

1. [CHD3056A - odwołanie_20250402-sig.pdf](#)

Dokument został podpisany, aby go zweryfikować należy użyć
oprogramowania do weryfikacji podpisu

Data złożenia podpisu: 2025-04-02T09:22:55.828+02:00

Podpis elektroniczny

Poznań, dnia 1 kwietnia 2025 roku

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Pile

za pośrednictwem

Burmistrza Miasta i Gminy Margonin
ul. Kościuszki 13
64-830 Margonin

Organ administracji: Burmistrz Miasta i Gminy Margonin
Skarżący: P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w
Warszawie, ul. Wynałazek 1, 02-677 Warszawa,
repr. przez Piotra Marcza - pełnomocnika

Nr znaku: WGN.GP.6730.19.05.2025.MN

Odwołanie
od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Margonin
nr WGN.GP.6730.19.05.2025.MN
o odmowie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego

W imieniu Skarżącego, to jest spółki P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, w powołaniu na pełnomocnictwo znajdujące się w aktach sprawy, niniejszym **składam odwołanie** od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Margonin z dnia 24 marca 2025 roku o odmowie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej sieci PLAY nr CHD3056A na działce oznaczonej numerem geodezyjnym 246/18 obręb Lipiny, gmina Margonin, **zaskarżając ją w całości.**

Zaskarżonej decyzji **zarzucam** rażące naruszenie prawa, w tym w szczególności:

- a) **przepisu art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym** poprzez jego niezastosowanie i niewydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej sieci PLAY nr CHD3056A na działce oznaczonej numerem geodezyjnym 246/18 obręb Lipiny, gmina Margonin, mimo, że zamierzona przez Skarżącego inwestycja jest zgodna z obowiązującymi przepisami;
- b) **przepisu art. 6 k.p.a.**, poprzez naruszenie wyrażonej w tym przepisie zasady legalności, polegające na wydaniu decyzji nie znajdującej oparcia w obowiązujących przepisach prawnych;
- c) **przepisu art. 8 k.p.a.** poprzez wydanie decyzji rażąco naruszającej prawo, co stoi w jawnej sprzeczności z nałożonym na Organ administracji obowiązkiem prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej;

i wnoszę o:

o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości przez Organ II instancji oraz o przekazanie sprawy Organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Uzasadnienie

I. Stan faktyczny

Skarżący wystąpił do Burmistrza Miasta i Gminy Margonin z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej sieci PLAY nr CHD3056A na działce oznaczonej numerem geodezyjnym 246/18 obręb Lipiny, gmina Margonin.

Inwestycja ta jest inwestycją celu publicznego i stanowi realizację celów, o których mowa w przepisie art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Skarżący przedłożył wraz z wnioskiem wszystkie dokumenty niezbędne dla wydania decyzji. Decyzja wydana zgodnie z wnioskiem inwestora byłaby zgodna z przepisami odrębnymi. Jednakże Organ odmówił wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. W uzasadnieniu decyzji Organ I instancji wskazał, że *„w przedmiotowej sprawie nie można wydać żądanej decyzji, gdyż wnioskowana inwestycja budzi zdecydowany sprzeciw społeczności lokalnej. W związku z powyższym z analizy społecznej o której mowa w art. 1 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wywiedziono że należy przyznać prymat interesowi publicznemu skonkretyzowanemu w postaci zdecydowanego sprzeciwu społeczności lokalnej”*.

II. Stan prawny

Zaskarżona decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa i – jako taka – winna zostać uchylona. Należy podkreślić, iż Organy administracji działają na podstawie i w granicach prawa. To zaś oznacza, że przy rozstrzyganiu spraw muszą opierać się na przepisach prawa, w tym normach ustalonych przez obowiązujące przepisy prawa. Z tej też przyczyny Organy administracji nie mogą przyjmować za podstawę, czy przesłankę rozstrzygnięcia elementów pozaprawnych. Najwyraźniej Organ I instancji stracił z pola widzenia to, że planowane przez Skarżącego przedsięwzięcie jest inwestycją celu publicznego. Okoliczność ta – zarówno w świetle obowiązujących przepisów, jak i poglądów doktryny i judykatury – jest *de facto* przesądzona. Nie ma najmniejszych wątpliwości co do tego, że stacja bazowa telefonii komórkowej, jako element publicznej sieci telekomunikacyjnej, jest inwestycją celu publicznego (vide np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 12 listopada 2008 roku, sygn. akt II SA/Kr 858/08; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 marca 2008 roku, sygn. akt II OSK 222/07, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 maja 2016 roku, sygn. akt II OSK 2189/14). Organ administracji winien upatrywać podstawy prawnej dla swego rozstrzygnięcia w adekwatnych przepisach ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Skarżący pragnie zwrócić uwagę na fakt, iż zgodnie z dyspozycją przepisu art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego ma charakter rozstrzygnięcia związanego, a nie uznaniowego. Organ prowadzący postępowanie powinien oprzeć wszelkie rozwiązania sprzeczne z wnioskiem (odmowę ustalenia warunków lub określenie warunków wbrew stanowisku wnioskodawcy) na wyrażnej sprzeczności z przepisem nakładającym *expressis verbis* jakieś ograniczenie (por.

np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 29 października 2015 roku, sygn. akt II SA/Łd 743/15 „Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego ma charakter związany, co oznacza, że w przypadku zgodności inwestycji z przepisami u.p.z.p. oraz przepisami odrębnymi nie można odmówić ustalenia jej lokalizacji. Odmowa ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego jest możliwa wyłącznie wówczas, gdy organ wykaże niezgodność wnioskowanej inwestycji z przepisami prawa. Przy czym w rozumieniu art. 56 u.p.z.p. przepisami odrębnymi są przepisy umiejscowione w odrębnych aktach prawnych, aniżeli u.p.z.p.”; podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19 lutego 2020 roku, wydanym w sprawie o sygn. IV SA/Wa 2660/19 – „Z treści art. 56 u.p.z.p. wyraźnie wynika, iż wydania decyzji lokalizacji inwestycji celu publicznego ustawodawca nie pozostawił uznaniu organu wykonawczego gminy. Jeżeli żaden przepis prawa nie sprzeciwia się realizacji wnioskowanej inwestycji, to właściwy organ jest zobligowany do pozytywnego załatwienia sprawy w przedmiocie ustalenia warunków lokalizacji inwestycji celu publicznego” i Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w wyroku z dnia 20 października 2022 r., sygn. akt II SA/Ol 539/22 – „zgodnie art. 56 u.p.z.p. nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Oznacza to, że organ nie działa w warunkach uznania administracyjnego, lecz jest związany w tym znaczeniu, że jeżeli badając planowaną inwestycję w zaproponowanym przez inwestora kształcie, stwierdzi zgodność tego zamierzenia inwestycyjnego z przepisami odrębnymi, to jest zobowiązany ustalić lokalizację inwestycji celu publicznego zgodnie z żądaniem inwestora. Wyznacznikiem rozstrzygnięcia merytorycznego decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego jest więc wyłącznie zgodność projektowanej inwestycji z przepisami prawa powszechnie obowiązującego”. Odmowa wydania decyzji lokalizacyjnej wymaga zatem powołania się na konkretne przepisy prawa materialnego lub procesowego, zawierające przeszkodę w realizacji inwestycji, a w realiach niniejszej sprawy takich przeszkód brak.

Organ I instancji odmówił ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego z tej przyczyny, że zamierzona inwestycja wywołała protesty lokalnej społeczności, które Organ uznał za „skonkretyzowany przejaw interesu publicznego” w rozumieniu art. 1 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Tymczasem przepis ten stanowi normę ogólną odnoszącą się do ładu przestrzennego, nie zawiera ograniczeń dla planowanej inwestycji, a zatem nie może stanowić samodzielnej podstawy do wydania decyzji odmownej. Skarżący podkreśla, że negatywny stosunek mieszkańców do inwestycji nie może uzasadniać odmowy lokalizacji inwestycji celu publicznego. Ustawodawca nie uzależnił bowiem realizacji konkretnych przedsięwzięć od „społecznej aprobaty inwestycji”.

W podobnej sprawie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, który w wyroku z dnia 3 lutego 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV SA/Po 900/15 wyjaśnił, że „zasadne jest stanowisko skarżącego, iż nie ma podstaw dla stawiania inwestycji warunku spełnienia wymagań kontynuacji zabudowy określonych w art. 61 u.p.z.p., ponieważ przepisy dotyczące decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu nie znajdują zastosowania do sprawy o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego. Także sprzeciw społeczności lokalnej nie może decydować sam w sobie o wydaniu bądź odmowie wydania decyzji lokalizacyjnej – u.p.z.p. nie przewiduje takiej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji. Jak słusznie wskazał skarżący, decyzja taka jest bowiem aktem administracyjnym o charakterze związanym co oznacza, że jeżeli planowana inwestycja spełnia wszystkie wymagania określone w przepisach prawa i nie narusza przepisów odrębnych, nie jest prawnie dopuszczalne wydanie decyzji odmownej. Odmowa wydania decyzji lokalizacyjnej wymaga więc poczynienia ustaleń faktycznych i przeprowadzenia postępowania

administracyjnego określonego w art. 53 u.p.z.p., a nadto też wyjaśnienia w uzasadnieniu decyzji powodów odmowy jej wydania z podaniem konkretnych przepisów prawa określających warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z regulacji odrębnych, które miałyby zostać naruszone poprzez wydanie decyzji pozytywnej". Nadto Sąd wskazał, iż „opinie dotyczące szkodliwego wpływu stacji bazowych telefonii komórkowej na zdrowie ludzi nie mogą stanowić przesłanki wydania decyzji negatywnej. Nie wypowiadając się co do merytorycznej zasadności tychże opinii, Sąd stwierdza, że poziom ich ogólności nie pozwala na jakiekolwiek odniesienie do realiów konkretnego zamierzenia inwestycyjnego będącego przedmiotem niniejszej sprawy. Co do zasady – w ocenie Sądu – dążenie organów administracji do zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańców gminy i wyeliminowania potencjalnych czynników szkodliwych dla zdrowia ludzi zasługuje na aprobatę. Wszelkie działania organów muszą jednak ściśle mieścić się w ramach przyznanych im kompetencji i uwzględniać obowiązujące uregulowania prawne".

Warto również przywołać wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 27 stycznia 2015 roku (sygn. akt II SA/Rz 747/14), w którym Sąd wyjaśnił, iż „Podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego nie mogą stanowić wyłącznie przepisy art. 1 ust. 2 u.p.z.p, co jednoznacznie wynika z art. 56 tej ustawy. Ponadto niedopuszczalne jest oczekiwanie spełnienia wymagań kontynuacji zabudowy określonych w art. 61 u.p.z.p., ponieważ przepisy dotyczące decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu nie znajdują zastosowania do sprawy o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego; brak w ustawie takiego odesłania.(...) **Sprzeciw lokalnych mieszkańców nie może decydować o wydaniu bądź odmowie wydania decyzji lokalizacyjnej**. Przepisy u.p.z.p. nie przewidują takiej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji. Decyzja taka jest bowiem aktem administracyjnym o charakterze związanym, co oznacza, że jeżeli planowana inwestycja spełnia wszystkie wymagania określone w przepisach prawa i nie narusza przepisów odrębnych, nie jest prawnie dopuszczalne wydanie decyzji odmownej(...) Odmowa wydania decyzji lokalizacyjnej wymaga nie tylko poczynienia ustaleń faktycznych i przeprowadzenia postępowania administracyjnego określonego w art. 53 u.p.z.p., ale też wyjaśnienia powodów odmowy jej wydania w uzasadnieniu decyzji z podaniem konkretnych przepisów prawa określających warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych, które narusza”.

Organ I instancji dopuścił się rażącego naruszenia zasad postępowania administracyjnego, wyrażonych w przepisie art. 6 i 8 k.p.a. Organ administracji, wydając decyzję nie znajdującą oparcia w obowiązujących przepisach, naruszył przepis art. 6 k.p.a. (zasadę legalności). Ponadto wydanie decyzji rażąco naruszającej prawo stoi w jawnej sprzeczności z nałożonym na Organ administracji obowiązkiem prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej (art. 8 k.p.a.).

Organ I instancji nie wykazał, iżby zamierzone przez Skarżącego przedsięwzięcie było niezgodne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa, to jest ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przepisami odrębnymi.

Przez wzgląd na powyższe wnoszę jak w *petitum*.

Z wyrazami szacunku
Piotr Marczak

Signed by /
Podpisano przez:

Piotr Marczak

Date / Data:
2025-04-02
09:21